

Hálaadás a gyülekezetért. Pál majdnem minden levelét így kezdi – a köszöntés után. Az Efezusi levélben kicsit más a sorrend: először arról beszél, hogy mire vagyunk elhívva: Isten „kegyelme dicsőségének magasztalására”. Beszél arról, hogy az Atya megáldott minket, Krisztusban kiválasztott, hogy titkot ismertetett meg velünk, és örökséget készített nekünk.

Ennek a részese a hívő és a gyülekezet (a hívő közösség), már ez is elég ok a hálaadásra, dicsőítésre. De a hálaadás folytatódik azzal, amit az apostol konkrétan az efezusi gyülekezet életében lát: Isten munkájáért. Mert ő hitük az Úr Jézusban, és a minden szent iránti szeretetük nem magától (nem maguktól) jött létre, Isten támasztotta bennük. Pál sokáig szolgált közöttük, de tudja, hogy a saját szolgálata is „Isten vele való kegyelmének” a munkája (1Kor 15,10). A gyülekezet későbbi megmaradása és lelki növekedése is az.

Az efezusi hívők hite annak ellenére maradt meg és növekedett, hogy körülöttük mindenki pogány istenekben hitt, egészen másként gondolkodott, mint ők, mások voltak a céljaik, másképpen képzeltek el a boldogulást (a földön és a halál után). A gyülekezet tagjai maguk is ilyenek voltak azelőtt. Nagy a vonzóerő visszafelé, mégis megmaradtak, növekedtek, és ennek a híre eljuthatott messzebbre is.

A minden szent (hívő) iránti szeretet sem magától van meg. Ahogyan én is bűnös vagyok, a régi természetem sokszor nagyon is aktív, a másik hívőé is. De nem ezt látják egymásban, hanem Krisztust. Bennem ott él Ő, a másikon is. Velem sokat vesződik, a másikkal is. Nekem sok bűnömöt bocsátja meg szüntelenül, a másikonak is. De szeret engem, ajándékokat ad, és velem marad, tanít, vezet – a másikat is. Ahogyan egyre jobban megismerem magamat, amilyenek Krisztus lát engem, úgy tanulom meg egyre jobban azt is, hogy hogyan nézzek a testvéremre. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 13,34): azzal az alázattal, amivel Jézus szolgált a tanítványai között.

A hálaadás után könyörgés következik: Pál a „bölcesség és kijelentés Lelkéért” könyörög. Bölcesség – nem azért, hogy a világban tudjunk boldogulni, eligazodni. Kijelentés – nem azért, hogy tudjam a jövőt. Még csak nem is azért, hogy a tévtanításokat felismerjem és el tudjam utasítani, bár ez is fontos. Azért kapjuk, hogy amit Isten Krisztusban nekünk készített, nekünk ajándékozott, arról lássuk, hogy a miénk. Krisztus megismerésében kapjuk, mert Isten Ővele, Krisztussal együtt adott nekem mindent (Róm 8,32). Őt kell egyre jobban megismernem, és Ő az, amit tett: maga a tökéletes engedelmesség (az Atyának) és a tökéletes szeretet (a bűnös ember felé). Ezért lett emberré, ezért halt meg, támadt fel és jár közben most is értem. Reménységre hívott el: arra, hogy Ő visszajön és magához vesz minket. Amíg a földön élünk, ez a reménység egyre erősödhet: ha szenvedünk, tudjuk, hogy az „dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). És „akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan Ő is tiszta” (1Jn 3,3). Örökséget adott: Isten országát örököljük. Ennek záloga is van, a Szentlélek (Ef 1,14). Ő tesz képessé arra, hogy az örökségért, Isten országáért elengedjek dolgokat, hogy ne tűrjek meg semmilyen bűnt magamban, hogy saját terveket, kívánságokat letegyek; hogy ha elveszítek valamit, bizonyos legyek benne, hogy az örökségem megvan. Ő tesz képessé a hit harcára, mert „aki győz, örökségül nyer mindent” (Jel 21,7).

„Világosítsa meg *szívetek* szemeit” (görög) – azért, hogy lássuk, hogy ez a reménység bizonyos, és hogy ez az örökség gazdag, és dicsőítsük Istent azzal, hogy mi is bizonyosak vagyunk, és élünk az örökségünkkel. És lássuk meg, „milyen nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön”. Azzal a hatalommal, amivel feltámasztotta Krisztust, uralkodik rajtunk. A földi hatalmak eszköze a büntetés, a halál. Isten hatalmának „eszköze” a kegyelem és az élet: ahogyan Krisztust feltámasztotta, minket is feltámasztott új életre. Ebben az életben Ő az Úr és a Fő, és valóban

úgy uralkodik, irányít, mint a fej a testet. – Isten „Krisztus lábai alá vetett” mindent, de Ő tette Krisztust az egyház fejévé is, így mi nem a lábai alatt vagyunk, hanem mi vagyunk az Ő teste és „teljessége”. Kiváltság ez, és kötelez is, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt, azt tegyük, amit Ő parancsol, közben ismerjük meg Őt még jobban a cselekedeteiből, amiket bennünk végez, és valljuk meg, hogy „nem én, hanem Istennek velem való kegyelme” az, ami munkálkodik.

Minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért.

Ef 2,5–6